

використовувати фінансові ресурси в системі освіти з більшою ефективністю, не розпорошуючи їх.

В основу розрахунку коефіцієнту фінансових витрат на апробацію, впровадження освітніх інновацій в систему освіти покладено підхід В.Антонюк щодо розрахунку освітнього потенціалу країни, що характеризується сумарною кількістю людино – років навчання усього населення України, а також положення про освіту як найбільш вагомому елементу людського капіталу, який формує загальні та професійні знання, культуру, професійні уміння та навички, розвиває інтелектуальні здатності людини, вчить думати, аналізувати, приймати обґрунтовані рішення [1].

Згідно нашому підходу, по-перше, визначалися коефіцієнти співвідношення годино-навчання (витрат) для учнів експериментального та контрольного класів за кожний навчальний рік при традиційній системі навчання та фінансових витрат для них; по-друге, розраховувалися коефіцієнти змін в розвитку інтелектуальних здатностей (розвиток інтелекту визначався за допомогою методики Д.Векслера); по-третє, порівнювалися коефіцієнти витрат на організацію навчального процесу в контрольній та експериментальній групі в якій апробувалися освітні інновації та коефіцієнти розвиваючого ефекту (змін в розвитку інтелектуальних здатностей) від впровадження таких занять.

Отримані коефіцієнти з розвитку неуречевленого інтелектуального капіталу в початковій школі (лонгitudне дослідження проводилося в місті Донецьку, Навчально-виховному комплексі № 1) та фінансових витрат на них підтверджують можливість використовувати фінансові ресурси в системі неперервної освіти на основі впровадження освітніх інновацій з більшою ефективністю.

Література

1. Антонюк В.П. Формування та використання людського капіталу в Україні: соціально – економічна оцінка та забезпечення розвитку: [моногр.] / Антонюк В.П. – Донецьк: Ін-т економіки промисловості НАН України, 2007.- 348с.

ПСИХОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ НАВЧАЛЬНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ СТУДЕНТІВ

Маєвська Наталія Анатоліївна

Харківський національний університет імені В.Н. Каразіна
61077, пл. Свободи, 6, м. Харків, Україна

Розглядається проблема управління навчальною діяльністю студентів. Визначено основні функції викладача в процесі управління навчальною діяльністю студентів. Зазначено основні вимоги її ефективного управління.

Сучасна вища школа переживає період реформ, зумовлених переходом до нової освітньої парадигми, пріоритетами якої є інтереси особистості, адекватні тенденціям інтенсивного розвитку суспільства. Здійснювані перетворення визначають появу нових цілей вищої освіти. Основна мета полягає у досягненні такого рівня освіченості окремої особистості, який забезпечує вирішення нею життєво важливих завдань. У зв'язку з цим стає актуальним пошук

ефективних шляхів управління навчальною діяльністю студентів, що сприятимуть якісній професійній підготовці та розвитку особистості, здатній працювати в умовах, що змінюються.

Проблема посилюється ще й тим, що традиційно функція управління процесом навчання покладалася переважно на викладача через визначення ним цілей, необхідних методів навчання та форм прямого й зворотного зв'язку. Проте сучасний освітній процес характеризується зміною позиції студента з об'єкта навчання в активного суб'єкта навчально-професійної діяльності.

Студент виступає як суб'єкт навчання тоді, коли здатний ініціювати й здійснювати пізнавальну діяльність і брати на себе відповідальність за свої дії. Це стає можливим і завдяки оволодінню ним навичками самоуправління. Останнє стає важливим через збільшення питомої ваги самостійної роботи студента, необхідність планувати й організовувати її різні форми, раціонально розподіляти час, проводити дослідницьку роботу тощо.

Як свідчить аналіз досліджень з обраної проблеми, найбільші труднощі у навчанні студентів пов'язані переважно з його організаційним аспектом, а саме самоконтролем та управлінням власною діяльністю. Основна причина цього - це вже вказана вище позиція студента як об'єкта, за якого вже спланували та вирішили інші, і така позиція гальмує його активність. Тому необхідно залучити студентів до участі в орієнтовних та контролюючих етапах навчального процесу: усвідомленні проблеми, постановці цілей, складанні плану, виборі засобів, виборі часу; здійсненні конкретних операцій, спрямованих на досягнення мети; контролі, корекції процесу, оцінці результатів, оцінці поставленої мети і вибраних засобів і їхній корекції. У такій ситуації основне завдання викладача в процесі управління полягає в зміні стану керованого процесу, доведенні його до заздалегідь наміченого рівня. Інакше кажучи, управління процесом навчання передбачає визначення місця кожного учасника цього процесу, його функцій і обов'язків, створення сприятливих умов для найкращого виконання ним своїх задач.

Таким чином, ефективне управління процесом навчання можливе при виконанні низки вимог: формулюванні цілей навчання; виявленні вихідного рівня (стану) процесу; розробка програми дій, яка передбачає основні перехідні стани процесу навчання; отримання інформації про стан процесу навчання (зворотній зв'язок) та переробка інформації, отриманої по каналу зворотнього зв'язку, внесення в навчальний процес корекційних впливів.

У зв'язку з цим виникає потреба пошуку нових технологій навчання, які б були зорієнтовані на те, щоб отримувані студентами знання були підґрунтям для особистісної та професійної реалізації.

УПРАВЛІННЯ КОПІНГ-СТРАТЕГІЯМИ В НАВЧАЛЬНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Мазуренко Юлія Олексіївна

Національний університет «Львівська політехніка»
79013, вул. С. Бандери, 12, м. Львів, Україна

Однією з професійно важливих якостей фахівців освіти являється емоційна зрілість особистості, як така, що надходить до комплексу інших професійно- важливих рис та може